

3) oświadczenie właściwych organów przedsiębiorstwa zagranicznego stwierdzające, iż przedstawicielstwo w swojej działalności na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będzie przestrzegało polskich przepisów prawnych, wraz z przekładem na język polski, poświadczone przez właściwą ze względu na siedzibę przedsiębiorstwa zagranicznego polską misję dyplomatyczną lub urząd konsularny.

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie biura nadzoru przedsiębiorstwa zagranicznego powinny być dołączone:

- 1) oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, oraz
- 2) oświadczenie właściwego polskiego przedsiębiorstwa handlu zagranicznego stwierdzające celowość utworzenia na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej biura nadzoru przedsiębiorstwa zagranicznego w związku z realizacją zawartego kontraktu.

3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, nie jest wymagane, jeżeli biuro nadzoru zostało utworzone na podstawie kontraktu zawartego między przedsiębiorstwem handlu zagranicznego a przedsiębiorstwem zagranicznym.

§ 11. 1. Zezwolenie wydaje się na czas określony.

2. Na pisemny wniosek przedsiębiorstwa zagranicznego ważność zezwolenia może być przedłużona na dalszy czas określony. Wniosek składa się nie później niż na trzy miesiące przed upływem ważności zezwolenia.

3. Do wniosku o przedłużenie ważności zezwolenia na prowadzenie biura nadzoru powinno być dołączone oświadczenie określone w § 10 ust. 2 pkt 2.

§ 12. Zezwolenie wygasa, jeżeli:

- 1) przedstawicielstwo nie zostało utworzone w ciągu trzech miesięcy od daty wydania zezwolenia,
- 2) przedsiębiorstwo zagraniczne przestało istnieć,
- 3) upłynął termin, na jaki zezwolenie zostało wydane,
- 4) nie została uregulowana w terminie i w ustalonej wysokości opłata skarbowa, o której mowa w § 14.

§ 13. 1. Zezwolenie może być cofnięte przez Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej w po-

rozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych niezależnie od tego, przez jaki organ zostało wydane, jeżeli przedstawicielstwo nie dotrzymuje warunków zezwolenia albo narusza przepisy rozporządzenia lub inne przepisy prawne obowiązujące na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Cofnięcie zezwolenia może nastąpić po upływie sześciu miesięcy od zawiadomienia przedsiębiorstwa zagranicznego o zamiarze cofnięcia zezwolenia.

§ 14. Za wydanie zezwolenia i przedłużenie jego ważności pobiera się opłatę skarbową ustaloną w odrębnych przepisach.

§ 15. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się, jeżeli umowa międzynarodowa zawarta pomiędzy Polską Rzeczpospolitą Ludową a innym państwem postanawia inaczej.

§ 16. W zakresie uregulowanym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy:

- 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1928 r. w sprawie warunków dopuszczenia zagranicznych spółek akcyjnych oraz komandytowo-akcyjnych do działalności na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. Nr 103, poz. 919),
- 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o warunkach dopuszczania zagranicznych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością do działalności na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. Nr 31, poz. 281).

§ 17. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych, do których ma zastosowanie przepis art. 61 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 20, poz. 108).

§ 18. Pozostają w mocy zezwolenia na utworzenie przez przedsiębiorstwa zagraniczne przedstawicielstw na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wydane przed wejściem w życie rozporządzenia.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

64

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 lutego 1976 r.

w sprawie zasad i trybu pokrywania przez zakłady pracy wydatków na świadczenia z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Na podstawie art. 44 i w związku z art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 20, poz. 105), po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Wydatki na świadczenia przysługujące od zakładu pracy z tytułu wypadków przy pracy lub choroby zawodowej, a mianowicie wydatki na jednorazowe odszkodowania z tytułu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, świadczenia wyrównawcze oraz odszkodowania za przedmioty utracone lub uszkodzone, obciążają koszty zakładu pracy i są pokrywane:

- 1) w przedsiębiorstwach państwowych, spółdzielczych i przedsiębiorstwach organizacji społecznych — ze środków obrotowych,

2) w bankach i zakładach ubezpieczeń majątkowych i osobowych — ze środków przeznaczonych na finansowanie działalności eksploatacyjnej,

3) w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych), w związkach spółdzielni, w organizacjach społecznych, politycznych i zawodowych, w zakładach budżetowych i gospodarstwach pomocniczych oraz w innych jednostkach organizacyjnych prowadzonych według zasad rozrachunku gospodarczego — ze środków przeznaczonych na finansowanie ich działalności,

4) w jednostkach budżetowych — z kredytów budżetowych.

§ 2. 1. Obowiązek wpłacania przez zakłady pracy Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych należności stanowiących zwrot świadczeń wypłacanych przez ten zakład z ty-

tułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, które nastąpiły przed dniem 1 stycznia 1976 r., ustaje z dniem 1 stycznia 1977 r.

2. Do dnia 31 grudnia 1976 r. zakłady pracy wplacają Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych należności, o których mowa w ust. 1, ze środków i według zasad wynikających z art. 18 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach

pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 8 i z 1972 r. Nr 27, poz. 191).

3. Przepisy ust. 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie do należności wplacanych przez zakłady pracy kolejowym jednostkom organizacyjnym właściwym do spraw rent.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

65

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 23 lutego 1976 r.

w sprawie reflektorów radarowych na statkach morskich.

Na podstawie art. 46 § 1 i 3 oraz art. 47 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Statki morskie o pojemności brutto mniejszej niż 200 ton rejestrowych, z wyjątkiem jednostek pływających Marynarki Wojennej, Wojsk Ochrony Pogranicza i Milicji Obywatelskiej, należy wyposażić w reflektory radarowe zapewniające w trudnych warunkach hydrometeorologicznych możliwość obserwacji tych statków za pomocą radaru.

2. Statek morski inny niż określony w ust. 1, który ze względu na swe właściwości konstrukcyjne nie może być obserwowany za pomocą radaru, należy wyposażić w reflektor radarowy, jeżeli urząd morski ze względu na bezpieczeństwo żeglugi uzna to za konieczne.

3. Każdą łódź ratunkową, w którą statek jest wyposażony zgodnie z przepisami dotyczącymi środków ratunkowych na statkach morskich, należy zaopatrzyć w reflektor radarowy i urządzenie do jego zamocowania na łodzi po spuszczeniu jej na wodę.

§ 2. Urząd morski może zwolnić statek od obowiązku posiadania reflektora radarowego, jeżeli uzna to za możliwe ze względu na rodzaj podróży i warunki żeglugi. Zwolnienie takie może być również udzielone statkom, których wielkość nie pozwala na zainstalowanie reflektora radarowego.

§ 3. Wymagania w zakresie konstrukcji reflektorów radarowych, o których mowa w § 1, określi polska instytucja klasyfikacyjna, działająca pod nazwą „Polski Rejestr Statków”, zwana dalej w skrócie „PRS”.

§ 4. PRS może dopuścić do użytkowania na statkach morskich oraz na środkach ratunkowych tych statków reflektory radarowe inne niż określone w swoich przepisach pod warunkiem, że są one równorzędne pod względem przeznaczenia oraz mają cechy użytkowe i technicz-

ne co najmniej takie, jak reflektory określone w przepisach PRS.

§ 5. 1. Wymagania w zakresie instalowania reflektorów radarowych na statkach morskich i środkach ratunkowych objętych nadzorem technicznym PRS określa w swoich przepisach PRS.

2. Urzędy morskie określają wymagania w zakresie instalowania reflektorów radarowych na statkach morskich, objętych wydawanymi przez te urzędy przepisami o technicznym bezpieczeństwie statków.

§ 6. 1. Reflektory radarowe powinny być produkowane pod nadzorem PRS.

2. Spełnienie wymagań, o których mowa w § 3, stwierdza PRS, wystawiając odpowiednie dokumenty.

3. Prawdliwość zainstalowania reflektora radarowego na statku potwierdza urząd morski.

§ 7. 1. Statki znajdujące się w eksploatacji w dniu wejścia w życie rozporządzenia należy dostosować do jego wymagań w terminach przewidzianych do uzyskania nowych dokumentów bezpieczeństwa statku lub przedłużenia ich ważności, nie później jednak niż w ciągu roku od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

2. Statki, które wejdą do eksploatacji po dniu wejścia w życie rozporządzenia, należy dostosować do wymagań, o których mowa w ust. 1, najpóźniej z chwilą uzyskania dokumentów bezpieczeństwa statku.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 13 maja 1972 r. w sprawie reflektorów radarowych na statkach morskich (Dz. U. Nr 20, poz. 148).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem § 3, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej:
w z. H. Pruchniewicz

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71
00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42-14-78.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.